

A kommunizmust immár két évtizede magunk mögött hagytuk, mégsem bírunk szabadulni tőle. Sok mindent örökítettünk át, de a legrosszabb talán a gondolkodásmód. Én már csak a hajrába csöppentem bele s mire igazán felfoghattam volna mit jelent, le is járt. Mégis húsz év távlatából állandóan visszaköszön, még nekem is.

Nem vagyok híve azoknak a garázműhelyeknek, ahol a „Hozd ide, számla nélkül belefértetjük a keretbe” és hasonló vonalon mozgó megoldások működnek, ám mégis rákényszerülök.

Valahol érthető a „a csak barátoknak javítunk, ingyen” magyarázat alatt futó illegális kis műhelyek helyzete is. Ha mindent számláznak, alig marad, és még folyamatosan csesztetik is a különböző hatóságok, hogy ez a kapcsoló miért itt van, a kábel miért ott, és hasonló dolgok. Meg, ahogy az emberek nagy része, én sem vagyok túlfizetve, így ha tetszik, ha nem, időnként én is „barátoknál” javíttatok.

Így történt ez pár hete is, amikor a motoromon kellett vezérműláncot cserélni. Mivel ezekben a műhelyekben hivatalos árlista sincs, hogy ne fürödjek be, három hasonló „garázstól” kértem árat a szerelésre. Az árak 150 és 180 lej között voltak. Reális. Ebből kettő alkatrészt is akart rám sózni. Mivel a 150-es ajánlat volt a legideálisabb, oda vittem a kétkerekűmet. Szűkös a keret, és ne feledjük, piacgazdaság van. Versenyezni kell a kliensért. A javítás a megegyezettek szerint zajlott, mondhatni minden „uniósan” működött, még ha számla nélkül is.

Eljött a hétvége és a tesztelés ideje

Nyeregbe pattantam, hogy kipróbáljam minden frankón működik-e. Szováta és vissza utat terveztem, a kilométeróra szerint még 100-120 kilométerre elegendő benzin kellett legyen a tankban. Ez vígan elég a teszthez. A tankolást inkább kihagytam volna, hisz 150 lejes szerelési, plusz alkatrész költségen voltam túl.

A motor patentul működött, a szám is fülig ért, egészen Parajdig, ahol elkezdett köhögni a bringa. Egész pontosan, szörcsögött a benzin után. A szováti kútig tartalék üzemanyaggal gurultam be, s közben osztottam, szoroztam a kilométer-fogyasztás arányát. Akárhogy számoltam, közel sem hozta a megszokott adatot.

Sokszor naiv vagyok és bizakodó, mint ahogy akkor is voltam, ezért csak lassan állt össze a kép, hová is lett a benzinem. Alkatrészt kellett mosni. Legalábbis ez lenne a hivatalos válasz, ha nyomatékosan kérdőre vonom a szakit. Régen, amikor bonra adták a benzint ez így ment. Két csavart és egy alátétet annyi benzinben mostak meg, amivel meg lehetett járni Csíkot.

